

let, og hvor vistnok vore Trykkerier ikke vare særdeles stærkt beskæftigede, ladet Tiden hængaa saaledes, at et Arbejde, som maaffee er af den største Værdi og Betydning, først idag, den 15de Juni, er kommet til at foreligge for Thinget, samtidig med, at dette første Samtal skal behandle Sagen. Det forekommer mig, at, da han som Minister væsentlig har medvirket til, at der paa den Maade er forholdt Udvalget væsentlige Bidrag til dets „alvorlige Undersøgelse“ af den Sag, der er det overdraget, havde der været en høj Grad af Opfordring for netop dette ærede Medlem til at afholde sig fra enhver Ytring, der ikke blot er stødende mod sædvanlig parlamentarisk god Tone, men tillige ved denne Leilighed er saa overordentlig uretfærdig og ilde anbragt. Det ærede Medlem er i mange Henseender stillet gunstigere end vi, og han har ogsaa været stillet gunstigere end vi derved, at et vigtigt Actstykke i denne Sag, som kun i en ringe Grad har været tilgængeligt for os, viser sig at staae til hans frie Raadighed. Jeg sigter herved til den Forhandlingsprotocol, hvoraf det ærede Medlem oplæste forskellige Steder, og til hvilke han støttede sig, idet han ved at gjennemgaae Ytringer i Udvalgets Betænkning meente at kunne slutte, at disse Ytringer ikke vare ganske correcte. Denne Forhandlingsprotocol blev vel udlaaent til Udvalget, men den blev udlaaent med den udtrykkelige Bemærkning, at den brugtes til Expedition i Krigsministeriet, saa at Udvalget kun kunde beholde den nogle faa Dage; jeg husker ikke noiaagtigt Udtrykkene; men jeg feiler vist næppe ved at sige, at der netop brugtes den Bending, at den kun nogle faa Dage vilde være til Udvalgets Raadighed. Udvalget gjorde Alt, hvad der stod i dets Magt, for at efterkomme dette usædvanlige og meget besværlige Paalæg fra Krigsministeriet, idet vi søgte saa godt, som det var muligt, at benytte de „faa Dage“ til at sætte os Alle — saavel enkeltvis som samlede — ind i den temmelig udførlige, og paa Grund af „den Ledendes“ eiendommelige Stil, stundom noget vanskelige Protocol. Nu hører det ærede Medlem fra Helsingør ikke til Udvalget, han indtager for Tiden en ganske privat Stilling i Salen, men han er dog alligevel i Stand

til at faae udlaaent fra Krigsministeriet denne Protocol, som kun ganske faa Dage kunde overlades til Udvalget, og den ligger paa hans Plads og har maaffee været adskillig Tid til hans Raadighed; han kan staae efter og læse op deraf, medens vi kun i meget kort Tid og under stor Anstrengelse have maattet gjøre vore fortsatte Uddrag. Dette er ikke at stifte Sol og Bind lige, og det er ikke den Fremgangsmaade, som man overhovedet skal følge ligeoverfor et Udvalg, navnlig naar man taler til Udvalget, saaledes som det ærede Medlem har gjort. Det ærede Medlem bebrejder Udvalget stærkt, at det ikke havde anset det for rigtigt at conferere med den Embedsmand, som han havde givet os Anviisning paa. Jeg troer, at Gukommelsen svigtede et Dieblit den ærede Drdsfører, da han før forudsatte, at Udvalget havde begjært at conferere med Ministeren, og denne derpaa havde tilbudt os sin Delegerede. Jeg troer ikke, at det ganske forholder sig saaledes; hvis jeg ikke tager feil, er Sagen den, at vi havde begjært skriftlige Oplysninger om den Fremgangsmaade, man havde brugt ved endeel af de paagjældende Forretninger, og den Protocol, der maatte være optagen over Forhandlingerne, og da svarede der os: „Der findes intet Skriftligt og ingen Protocol, men vil Udvalget tale med Oberst Dwejen, saa er han til enhver Tid til Tjeneste“. Dette er imidlertid ikke Hovedsagen. Hovedsagen er den, at samtidig med at det ærede Medlem bebrejder Udvalget dets Optraeden, og endog talte, som om vi havde overtraadt vor Pligt ved ikke at modtage det Tilbud, der var gjort os, saa forbigik det ærede Medlem de, efter min Mening, aldeles syldestgjørende Grunde, som i Betænkningen ere givne for, at vi ikke vilde eller kunde forhandle med denne enkelte Mand. Jeg tør bringe i det ærede Things Grindring — nei jeg vil hellere tale ganske aabenhjertigt. Jeg har en Aelse om, at der kan være et enkelt Medlem eller maaffee to eller tre enkelte Medlemmer, som ikke have faaet læst denne Betænkning igjennem, og til dette enkelte eller disse to eller tre Medlemmer, som paa Grund af Pinsferien eller andet Forsald ikke have faaet Tid til at læse denne